

Mit jelent nekem a Híradó tagozat

(Személyes hitvallás)

Míg iskolaigazgató voltam, habzoltam a társadalmi életet. Elegendő volt nékem az aktív összetartozás érzése, és lehetősége, vagyis a tagság a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületben. Az elnökség, egy virtuális nyugdíjas dandártörzset képezett le, ahol a nyugdíjas nem a működés, hanem a résztvevők jelzője volt. SzMSz-t írtunk, üléseztünk. Értékeltek az ülést, terveztük a következőt. A jubileumi-szülinaposoknak oklevelet adtunk át. Az állami ünnepeken részt vettünk. A katonai évfordulókat megtartottuk. A halottjainkat katonai tiszteletadással eltemettük. Az általam vezetett, nem állami, nem önkormányzat, nem egyházi, tehát Matáv által fenntartott iskola nagyobb megmozdulásain a Bajtársak is megjelentek. *(Anno, a reprivatizált piacvezető, multinacionális vállalat szolgáltatásainak egyik legnagyobb felhasználója volt a Magyar Honvédség.)* Ha a Technikumban ballagási ünnepséget rendeztünk, akkor természetes volt, hogy a Bajtársi Egyesület egyik vezetője is az elnökségben ült. Ha 100 éves lett az Iskola, akkor a víg-színházi díszpáholyok egyikében tábornokok, a zsöllye székein pedig nyugdíjas bajtársak ültek. Az almamáter nemzeti színű lobogójára is hamar felkerült a búzavirág kék, híradó szalag. Ha a sulis ifjúsága kirándult, akkor mindig velünk jött néhány Bajtárs is: Isaszegre, Komáromba, Egerbe, Mohácsra, a Keceli Haditechnikai Parkba. Ezekre, a helyszínekre külön vonattal mentünk. A 450 diák és 50 tanár mellett elfértek a jelentkező Bajtársak is. De így volt ez 2008-ban, amikor a Hunyadi gőzössel végig pöfögve a lágyan hullámzó, ismét kék Dunán, együtt csodálhattuk meg Mátyás királyunk visegrádi palotáját. Vagy 2002-ben, amikor Hollókő és 2010-ben, amikor Arad volt a célállomás. Ezekre, a helyszínekre 11 autóbussz vitte a már összeszokott „csapatot”. Évkönyveinkben, Web oldalainkon természetes volt, hogy kölcsönösen publikáltunk. Az egyes helyszíneken is, természetessé vált, hogy a legjobban felkészült személy vezette a „csapatot”, függetlenül, hogy az egyén diák, tanár vagy Bajtárs. A szimbiózisból mindenki csak profitált!

Nemzeti imánk szavaival élve, aztán 2010-ben „*bűneink miatt, gyúlt harag kebledben, s elsújtád villámidat dörgő fellegedben:*” amikor is a (magyar) Matávból, (Deutsche) Telekom má vedlett iskolafenntartó kihátrált. *(Egyoldalúan felmondta az 50 évre kötött szerződést.)* Ekkor a Gyáli úti alma máter, „zászlós-hajóból” ismét a Fővárosi Önkormányzat 102. iskolája lett. Ezt még valahogy túléltek, de a 2013. január 1-jén a „rabló” államosítás „nyilat zúgattad felettünk, majd” 2015. július 1-jén a Magyar Államkincstártól „*rabigát vállainkra vettünk.*” A 101 évig önállóan oktató Technikumot, tizenegy társával összevonták, és „feladatellátási helyé” degradálták. Engem meg, kényszer nyugdíjaztak, a még 3 évre aláírt kinevezéssel a zsebemben.

A szervezetem erre két vastagbélrák-tumorról reagált. Hála, a Honvéd II. Kórház, 2. sebészet humánus személyzete, szakértő munkájának: Túléltem! Az értékrendem azonban, már a beavatkozás első, kórházi 10 napja alatt gyökeresen megváltozott. Majd, a kemoterápia hat hónapja közben ez új prioritások stabilizálódtak bennem.

Ennyi idő elegendő volt, hogy egy kormánykitüntetés örömteli-büszkeségét, egy meghitt, baráti beszélgetés, egy-egy közös múzeumlátogatás nullává degradálja. Mit nekem „Érdemkereszt” a Köztársasági Elnök Úr Ófőméltóságától, egy születés-, vagy névnapos telefonos köszöntéshez, egy anekdotához képest. Utóbbiakban még az is felemelő, hogy a lelki malaszt független attól, hogy adom, vagy kapom. Mivel, Magyar Köztársaságelnökből egyszerre csak egy, bajtárs-sorstársból meg több tucat is van, a naptáramban a konferenciák, az értekezletek, a riportok helyét a névnap, szülinapi bejegyzések irták felül. A 60. születésnap megglepetés partija „az igazgató, az államvizsga-bizottsági elnök, az alelnök... úrnak”, *(tehát nekem)* a Stefánia Palotában volt! „Tényleg? Ahogy így mondjátok, már emlékszem rá.” Most azonban, Dezső bácsi 97. szülinapja az én fő problémám. Ugye, volt a 95. Aztán a 96. Jött a László Jani bácsi 95-je, meg Havas Jani 85-je. Tudom, elvárjátok tőlem a „csapat” nevében a frappáns beszédet! „Mit mondhatnék Néked? *(Köszöntő féle Szepezdi Dezső 97. születésnapjára)*”. Ez lesz a cím. Még az első mondat is megvan: „Dezső bácsi, Te vagy a mi példaképünk fizikai és emberi tartásban.” Itt tartok. Hagyjatok alkotni! Nem, a „Húshagyó keddre”, meg a „Torkos csüttörtökre” se megyek el. Írom a köszöntőt. Tudom, két feles „villamos körte” után jobban menne? Igen, igazatok van. Ez azonban más! A három huján százéves, mindannyiunk Atyjának készül. Hagyjatok alkotni! Igen, valóban, amikor az iskolatársam, Kálmán meghívott az Opera-bálra, akkor futottam. Akkor aktív voltam, és adnom kellett a társadalmi elvárásokra. Most meg „nyuggerré” nyomorítottak. A társadalom már csak azt várja el tőlem, hogy tapsoljak, vagy kussoljak. Nekem már nincsenek illúzióim. Összegezve: Se „kocsma”! Se „Opera-bál”! Megtetszettek érteni?

Hogy megyek-e a Nőnapra? Az más! A hölgyek, a nének 70-80 év felett, Ők mások! Az özvegyek, akik egy csodálatos mikrokozmoszt teremtettek. Csak a tiszta emberi érzéseiket sugározzák szét. Környezetünkben minden náluk 5-10 évvel fiatalabbat virtuális é gyermeküké fognak. *(Édesanyám korán eltávozott, még 45 éves sem voltam. Akkor öszültem meg!)* Ők, az én gyengéim! Csak szeretni lehet őket! Csak szeretetet lehet kapni tőlük! Egyikőjük, a saját sütiével kínál, a másik meg házi likórt készített. Lívia pedig, a 81 éves özvegy, 10 éve meghalt férjre pipáját adta nekem. *(Most is azzal pöfékelek!)*

Ez a Híradó tagozat. Humánus, tiszta emberkéek önkéntes társulása:

Ezért kértem a felvételemet, 2014-ben.

Szeretek ide járni, a kedves, „drága” közösségükhöz tartozni. Talán csak, a temetéseket, az egyre sűrűbben ránk zúduló végsőbúcsúkat emésztmem nehezen. 15 évesen éltem át az elsőt, magyar királyi káplár nagypapámét. 45 éves koromban veszítettem el édesanyámat. 51 voltam, mikor apám meghalt. Sok kollégám temetésén vettem részt. Mindegyik rettenetesen megviselt. Miért mindig a számunkra legkedvesebbek mennek el? Ezt nem lehet megszokni, de...de bele kell törődni! Itt a Bajtársak között tudatosult véglegesen bennem, hogy ez az élet rendje. Én se, más se tehet ellene semmit. Most már addig jutottam, hogy a saját eltávozásomon is túltettem magam. A szűkebb családban, én vagyok a legvénebb. Nekem az élet, különösen közöttetek, egy hatalmas jutalomjáték.

Csak soha ne kelljen nálam fiatalabbat temetni!

Budapest, 2016. március 27. *(Húsvét vasárnap, az Úr feltámadásának ünnepén.)*

*Hortváth László Ferenc dr.
tart. mk. őtm.*